

TWEEDE HOOFDSTUK.

PRINS RASTA DI BONMARCHIOLONI EN AARTS- HERTOG LUITPOLD VON KUCHERSTICHEN.

De baron trad in het vertrek, waar zijne dochter bij het raam gezeten was.

Hij had een brief in de hand en zijn gelaat blonk van tevredenheid.

Baron Janssens kon ongeveer vijf en veertig jaar oud wezen, had een bolvormig hoofd, dicht bezet met zwart hoofdhaar en even dicht met een pikzwarten, kort aan kin en wangen geknipten baard, zoodat alleen het geelachtige smalle voorhoofd en een paar glinsterende zwarte oogen uit het haar te voorschijn kwamen. De mond, met vooruitstekende onderlip, duidde onmiddellijk een hoovaardig man aan, als men den baron te zien kreeg.

Zijne dochter was een mooi meisje, slank en welgevormd en had alleen het zwarte haar en de donkere oogen van haar vader geërfd.

Zooals wij het door het vorig hoofdstuk vernamen, was de baron een domoor in den vollen zin van het woord. Zijn dochter, die een helderen geest bezat en een verstandige meid zou kunnen geweest zijn, was opgevoed in een Fransch pensioonaat, en had in deze kostschool vele beleefdheidsvormen en vele maniertjes geleerd, citherspel en porceleinschildering, Fransch met krollekens en... dat was al.

Dat baron Janssens nooit anders dan Fransch sprak, hoeft wel niet gezegd. Het eenige Vlaamsch, dat hij kende, achtte hij te gemeen om uit een baronnenmond te laten komen, en eene vreemde taal, buiten de Fransche, kende hij hoegenaamd niet.

Op ettelijke loffelijke uitzonderingen na, is het zoo gesteld met geheel den Vlaamschen adel, ouden en jongen.

— Weet ge, Irma, zoo sprak de baron, wie er dezen namiddag te Grulen komt?

— Hier op het kasteel, heer vader?

— Ja.

— Neef Gaston?

De baron keek haar kwaad aan.

— Neef Gaston, neef Gaston... Gij droomt van dien kerel!... Wat zou die hier komen doen?

— Dan boezemt het mij weinig belang in, heer vader.

— Ja, dat weet ik... U boezemt hoegenaamd niets belang in... Ik zal het u niettemin zeggen. Ik ontvang daareven een brief van een lid van den hoogsten Italiaanschen adel. Hier zie: prins Rasta di Bonmarchioloni, van Napels.

— Zoo?

— De prins verlangt mijn prachtig kasteel te zien. Ik heb hem dadelijk per telegram doen antwoorden, dat hij welkom is en hij mijn rijtuig aan de statie zal vinden. Ik ga hem afhalen. Gij vergezelt me, Irma.

— Zoo gij het verlangt, heer vader.

— Zeker verlang ik het.

— Ik zal gereed zijn.

— In galakleedij.

— Ik zal mijn best doen om den prins een mooi toilet te laten zien.

— En een ander gelaat dan het droef wezen, dat ge aanhoudend vertoont.

— Dat zal moeilijker gaan, heer vader.

— 't Is plezant!

— Ge weet het: zoolang Gaston niet meer door u wordt uitgenoodigd, zal ik niet meer glimlachen. Het is mijne schuld niet.

— Gaston, Gaston!... Die zet hier geen voet meer... Ik zal den prins vragen hier eenige dagen te verblijven.

— Mij goed, heer vader.
— Zou hij die uitnodiging aannemen?
— Ik weet het niet, heer vader.
— In ieder geval noodig ik hem uit op het diner van heden namiddag.

— Een diner? Hebt ge genoodigden, heer vader?
— Die zijn reeds gevraagd... Graaf Peters van Riselghem en, daar er hier in den omtrek geen andere edelen te vinden zijn, de burgemeester, de notaris en de dokter van Grulen... Ik zal die kerels verblinden met mijn Rasta di Bon... Bon... Hoe is het nu weer? Ik moet dat van buiten leeren.

Hij keek den brief in:

— Rasta di Bonmarchioloni...

Op dit oogenblik trad een knecht in het vertrek en bood den baron, op een zilveren schotel, een telegram aan.

De afstammeling den Janssensens verbleekte.

— Zou hij niet komen? kreet hij.

Met koortsigen haast brak hij het telegram open.

Onder het lezen werd hij hoogrood in het gelaat en hij sprak tot den knecht:

— Er moet onmiddellijk iemand te paard naar de statie, om een telegram te verzenden. Spoed u!

En tot zijn dochter:

— Een geluk komt nooit alleen... Met denzelfden trein als de prins zal Zijne Hoogheid de aartshertog Luitpold von Kücherstichen, naar Grulen komen, om mijn park te bewonderen... Hoe vindt ge dat, Irma? Een aartshertog!... We moeten met twee rijtuigen naar de statie... Het telegram luidt: met gevolg... Wie weet hoeveel man! Ik inviteer Zijne Hoogheid insgelijks. Dat belooft een diner te worden, zooals er nog weinigen op een Belgisch Hof gegeven zijn... Zij zullen en van spreken te Grulen. Ik heb nu spijt de notabelen van Grulen gevraagd te hebben... Neen, zij kunnen het voortvertellen... Irma, dat is de schoonste dag van mijn leven!

— Dat geloof ik, heer vader.

Lang vóór het aangeduide uur wachtte de baron, prachtig uitgedost, in de statie, en wandelde ongeduldig heen en weder.

Eindelijk kwam de trein aangestoomd.

Uit een wagon «réservé» sprong een jonge man, in uniform van Duitsch officier, en stak een ouden heer, geheel in het zwart gekleed, maar wiens uiterlijk den krijgsman verried, de hand toe en hielp hem uit het rijtuig.

De baron naderde en bleef met ontbloot hoofd op een paar stappen afstand staan.

De oude man keek hem aan.

— Heer baron von Janssens? vroeg hij.

De baron boog diep.

De oude liet den arm van den luitenant los, ging tot bij baron Janssens, greep dezès hand en sprak:

— Charmé!... Charmé!...

De oude boog weér.

— Uwe Hoogheid... Ik... Ja...

— Charmé, herhaalde de aartshertog... Da's noen der baron von Janssens, von Grünwald.

De luitenant naderde en boog voor den baron, en de baron boog voor den luitenant.

— Da's noen der kerl die ein Park bezitst das bekant steht als das schönste Park von ganschen Belgiën.

Terwijl baron Janssens den aartshertog stond te bewonderen, was uit een anderen voorbehouden wagon een klein mannetje gesprongen, in een licht zomerpak gehuld en een panama op het hoofd. De reiziger droeg een zeer langen zwarten knevel en zijn gelaat was gebruid door de zon.

Hij richtte het woord tot den spoorwegbediende:

— Il signor baron di Janseni? vroeg hij.

De bediende keek hem bedremmeld aan, daar hij niet begreep wat de vreemdeling verlangde, maar baron Janssens had de luid gesproken woorden gehoord, en begaf zich naar den Italiaan.

— Prins Rasta di Bonmarchioloni? vroeg hij.

— Justemento, signor, antwoordde de toegesprokene... Signor di Janseni?

— Ben ik.

— Charmilo de fesanto connessemento, signor baroni.

— Ik ben hier in gezelschap van Z. K. Hoogheid den aartshertog von Kücherstichen en zijn gevolg.

— Kücherstichen!... Colosali!... Un amio della multa annos!

De prins liep op den aartshertog toe, die verrast uitriep:

— Prins Rasta!... Bist doe hier, mijn lieber freund!

— Santa Cioccolate, signor dussio Kücherstichen!...

Furori plaistra!

De twee edelen spraken eene korte wijl met elkaar.

Luitenant von Grünewald was eenige stappen achteruit geweken en baron Janssens had hetzelfde gedaan.

— Zwei menner von grossen atel, zei de luitenant.

— Nooit heeft zooveel edels Grulen betreden, zegde de baron. Ik ben hoogst gelukkig.

Op uitnoodiging van den baron, stapten de heeren in de rijtuigen, en een kwart uurs later bevonden zij zich op het kasteel van Grulen.

De twee edelen hadden geene woorden genoeg om de dochter van den baron te loven om haren goeden smaak in hare kleeding, en om hare schoonheid te bewonderen in zinnen, die niets zegden, maar alles lieten verstaan.

Andere zinnen worden er zelden in de groote wereld gesproken.

Baron Janssens noodigde zijne hooge gasten uit een paar dagen op het kasteel door te brengen en, tot zijne groote vreugde, namen prins en aartshertog de uitnoodiging aan.

De gastheer leidde hen rond in 't park, dat inderdaad een allermooiste luthof was, naar de laatste regels der tuinbouwkunst aangelegd.

Loftuigingen vanwege de hooge bezoekers bleven dan ook niet uit.

De aartshertog had Irma zijn arm geboden en scheen veel belang te stellen in het meisje.

Hij sprak aanhoudend met haar en riep meermaals zijn adjudant von Grünewald, om het een of ander betreffende Irma mede te deelen.

Toen de wandeling in het park bijna geëindigd was, beval de aartshertog den luitenant aan de dochter van den baron zijn arm te bieden, en de oude vorst begaf zich bij Janssens en stak zijn arm onder dien van den gastheer.

— Heer baron, sie haben eine flinke dochter, ein hüpsch medchen.

— O, Hoogheid, Uwe...

— Wie alt is uw töchterlein?

— Achttien jaar, Hoogheid.

— Si ist aber nicht gefianciert?

— Neen, Hoogheid.

— Nicht gefragt?

— Ook niet, Hoogheid.

— Es ist zeit das sie in trauschiff geheet.

— Inderdaad, Hoogheid.

— Ich habe ein project.

— Voor mijne dochter?

— Ja, für das töchterlein, herr baron. Mein adjudant luitenant von Grünewald ist ein hupsche joenge und auch millionair, so das er gerade eine gute parti für eine joenkfrau ist.

— Dat geloof ik, Hoogheid.

— Er hat ein ooglein auf das töchterlein!

— Zou uwe Hoogheid denken?

— Ich bin er zeker van, herr baron. Sie müssen morgen einmaal das töchterlein polsen über ihre gefülens für mein adjudant. Er ist von alter atel. Er hat ein forfater der im Krieg thot fallen ist im die Zeit von Boduognat! Ser alten atel, herr baron!

De aartshertog ging terug bij Irma en liet Janssens met stralend gelaat achter.

— Als dat waar is, dacht de baron, dan sterf ik van geluk. Mijn dochter getrouwd met den millioenrijken Boduognat, wiens voorvader... Ik geloof dat het geluk mijn zinnen verwacht!... Irma, de vrouw van den millioenenbezitter von Grünewald, wiens voorouders onder Boduognat hebben gevochten en die dus wellicht tot den oudsten adel behoort... ik moet haar polsen! Er is geen polsen mede gemoeid. Als de luitenant haar ten huwelijk vraagt, moet zij trouwen... Zulk een partij doet zich misschien nooit meer voor!

Toen ze op het kasteel gekomen waren, was de burgemeester van Grulen reeds daar, en kort daarna kwamen de andere genoodigden aan.

Zij werden met veel plichtplegingen voorgesteld aan den aartshertog en den prins, en het Lucullusmaal werd opgediend.

De Deutsche vorst was zeer voorkomend voor Irma,

die naast hem geplaatst was, en sprak verder op vertrouwelijk toon met al de genoodigden.

Toen het dessert was opgediend en de champagnewijn in de schalen bruisde, zei de aartshertog, tot aller verbaazing:

— Nur is das auchenblik da oem ein lied zoe singen.

Hij bemerkte den indruk, dien zijne woorden maakten, en voegde er bij:

— Ja, das ist im mein Slos die gewoonte, herren.

Ohne sang ist er kein leben.

En de prins aankijkende:

— Ich weis das prins Rasta ein himmelstimme bezitst, harmonieus wie ein nachtigal.

De prins glimlachte en antwoordde:

— O, signor, dussio, votre grandeur complimente mio multo tropa...

De baron drong aan; burgemeester en notaris voegden zich bij hem en, als eindelijk Irma insgelijks, met een lief lachje, den prins om een Italiaansch lied verzocht, stemde deze toe.

Hij stond op en zong met heldere, slepende stem het volgende lied:

O Signori, signorita,
Entendo chanti mi
La jolia historita
Di joyeuse banditi.
Il primere est baptista
Une noma Roberti
Et secundo rivalisa
Et el noma Bertrandi.
Chi lo sa !
Ha, ha, ha !
Lala !
Ha !

Het lied had een tiental strofen in dien aard, waarin de heldendaden van Robert en Bertrand bezongen werden, in eene mengeling van Vlaamsche en Fransche woorden, die bijna allen op «ita, iti, isa» enz., eindigden en met de Italiaansche taal zooveel gemeens hadden als het Congolesch met het Chineesch.

De baron en zijne genoodigden kenden echter geen

enkel woord van d'Annunzio's taal en, toen het lied geëindigd was, werd de prins dapper toegejuicht.

Er werd weer over koetjes en kalfjes gepraat.

De aartshertog sprak stil met de dochter van den baron in zijn gebroken Duitsch, dat ook al weinig te maken had met de taal van Goethe, maar die waarschijnlijk zoo door den vorst geradbraakt werd, opdat men hem goed zou begrepen hebben.

Om de samenspraak voor den lezer duidelijker te maken, zullen wij de woorden van den aartshertog in het Vlaamsch overschrijven.

— Ik weet door uw vader, mejuffer, dat gij achttien lenten telt.

— Inderdaad, Hoogheid.

— En uw vader voegde er insgelijks bij, dat uw hartje zich nog niet voor de liefde heeft geopend.

— Heeft mijn vader dat gezegd, Hoogheid?

— Zeker wel... Mijn adjudant, baron von Grünwald, is van den oudsten Duitschen adel en bezit een tiental miljoenen... Hoe vindt ge dien jongen man als uiterlijk... Denkt ge dat hij met de punten zijner stijf opgestreken knevels een meisjeshart zou kunnen wegpikken?

Irma sloeg de oogen neder.

— O, Hoogheid, murmelde zij.

— Daarover moet een lief meisje, als gij, toch best kunnen oordeelen. Ik vraag u dat, omdat de luitenant mij daarstraks heeft medegedeeld, dat hij u allerliefst vindt. Het meisje bloosde.

— Hoogheid!

— Hij is zelfs van plan, aan uw vader uwe hand te vragen... Het verwondert u wellicht, dat ik u over dit alles spreek... Ik heb in mijn hertogdom alle conventie over de grenzen doen jagen, en sindsdien gaan wij in alles regelrecht op het doel af... Ik heb er ook een paar woorden over gesproken met uw vader, die een huwelijk met von Grünwald niet ongenegen scheen... Hoe zoudt gij daarover denken, mejuffer?

De maagd keek strak voor zich uit.

Een traan parelde aan hare oogwimpers.

De hertog bemerkte zulks.

— Gij weent, mejuffer?

En stiller:

— Heb ik wel begrepen?... Beschouw me als een grootvader, kind, en zeg mij alles... Hebt ge toch uw hartje reeds weggeschonken... kom, spreek.

Hij stond op, bood Irma den arm, en leidde haar tot op het terras.

— Hier kunt ge vrij spreken. Gij hebt liefde voor iemand voelen ontluiken?

Het meisje knikte bevestigend.

— En hij?

— Bemint mij vurig.

— Trouw dan samen... Ik zal von Grünewald in twee woorden doen verstaan, dat hij hier niet welkom is... Mag ik weten wie de aanstaande bruidegom is?

— Zoover zijn we nog niet, Hoogheid... Mijn vader wil niet dat ik mijn neef huw.

— Ha, uw neef?...

— Hij bezit niets en heeft geen titel.

— Zoo... Hoe heet hij?

— Gaston Janssens.

— Zoodat ge een doodeenvoudige mevrouw Janssens zoudt worden?

— Daar geef ik niets om; als ik maar gelukkig ben in het huwelijk, en dat zal alleen met Gaston.

— Uw vader is rijk?

— Schatrijk, Hoogheid.

— Zoodat hij genoeg bezit voor twee... Dat zal ik hem eens doen begrijpen.

Hij begaf zich naar den ingang van de zaal en sprak:

— Herr baron, kommen sie einmaal hien...

Baron Janssens voegde zich dadelijk bij den hertog.

Deze sprak:

— Ik heb met mejuffer uwe dochter over het huwelijk gesproken.

— Te veel eer, Hoogheid.

— Zij wil van von Grünewald niet weten.

— O, dat is van harentwege...

— Ze heeft gelijk.

— Uwe Hoogheid meent toch niet...

— Ik zeg, donnerwetten, dat ze gelijk heeft! En ge moet mijn gedacht deelen.

— Ik, Hoogheid?

— Ze is verliefd!

— Mijne dochter zou...

— Heer baron, ik heb het daareven reeds aan mejuffer gezegd. Ik heb in mijn vorstendom de conventie over de grenzen doen jagen en ik houd dus van dat ding niet! Ik ga steeds recht op het doel af. Altijd maar praktisch, anders geen doel... Ge weet zoo goed als ik dat uwe dochter verliefd is.

— Ja, Hoogheid.

— Op haar neef Gaston.

— Inderdaad.

— Hij is evenzoo verliefd op zijne nicht Irma.

— Best mogelijk.

— Ge moet de kinderen laten trouwen.

— Nooit!

— Waarom niet?

— Laat mij toe, Hoogheid, op mijne beurt regelrecht op het doel af te gaan.

— Zeker, doe maar.

— De heer Gaston Janssens is klerk in het ministerie, die, buiten zijne wedde, geen duit bezit, en niet het minste titeltje, noch het geringste eereteken kan dragen.

— Dat is erg!

— Niet waar, en men kan dan ook niet vergen, dat de eenige dochter van baron Janssens van Grulen met dit beambtje in het huwelijk treedt.

— Dat is inderdaad zoo.

Het meisje, dat op de tusschenkomst van den hertog veel hoop had gesteld, blikte dezen laatste verwijtend aan.

De vorst glimlachte.

— Wees gerust, mejuffer, sprak hij. Ik zal mijn woord houden en uw vader bewegen tot het huwelijk toe te stemmen.

— Het zal nuttelooze moeite zijn, die ik uwe Hoogheid verzoek te besparen.

— Wij zullen zien, heer baron.

De hertog bood Irma den arm, en leidde haar terug op hare plaats.

De baron volgde.

— Ik zou wenschen een woord te spreken tot de genoodigden, zei de vorst.

Allen zwegden.

De hertog stond op en sprak:

— Het is mijn plicht, onzen gastheer dank te zeggen voor zijne uitnoodiging.

Ik hoop de tolk te wezen van alle dischgenooten, door de enkele woorden, die ik hier spreken zal.

Het is eene onwaardeerbare eer, op het slot van Grulen aan tafel te zitten, daar men weet dat men alsdan de gast is van een der oudste edelen van het land.

Geen familie heeft door de eeuwen heen meer van zich doen spreken dan de Janssensens.

Geen krijg, of er sneuvelden Janssensens.

Geen stad of er waren Janssensens in haar bestuur, tusschen hare notabelen.

In de magistratuur heeft het steeds gewemeld van Janssensens!

In den groothandel vindt ge tal Janssensens!

De adel telt zijne Janssensens, en tusschen deze laatsten neemt onze gastheer eene eereplaats in, door zijn adel, zijne fortuin, zijne begaafdheid, zijne zedigheit, zijne menschlievendheid.

Daarom is het erg spijtig, dat niet al de Janssensens, welke tot de familie van onzen gastheer behooren, tot den adelstand zijn verheven geworden.

Zelfs een bloedeigen neef van baron Janssens heeft geen titel.

Dit onrecht wil ik doen ophouden en wel op de volgende wijze:

Wij, Luitpold-Karel-Maximiliaan-Gregorius-Albrecht-Carolus, Bertrand, aartshertog von Kücherstichen in Duitschland, graaf von Stampenhofen, baron van het Heilig Rijk, benoemen heden tot onzen bijzonderen kamerheer Janssens Gaston, van België; verleenen hem te dezer gelegenheid den titel van graaf, met overgang op zijn nakomelingschap, en slaan hem ridder in onze aartshertogelijke orde van het Beurslint. Onze luitenant von Grünwald zal de noodige stukken en eereteekens bezorgen.

Deze redevoering maakte diepen indruk.

Allen keken sprakeloos den aartshertog aan.

«Ik zou wenschen een woord te spreken». (Blz. 204)

Deze vervolgde:

— Verder benoemen wij hier al de aanwezige personen tot ridders in dezelfde orde, behalve den heer baron Janssens!...

De hertog keek den baron aan, om te zien welk uitwissel zijne woorden maakten.

Deze hield zich goed.

Alleen het trillen van zijn lippen verried wat er in zijn binnenste omging.

Hij alleen niet gedecoreerd!

Was dat mogelijk?

Of ging er nog iets komen?

De hertog deed teeken, dat hij nogmaals spreken wilde.

De baron herleefde.

En de hertog sprak:

— Willende nog een bewijs van onze vriendschap aan de Janssens geven, zoo benoemen wij onzen gastheer tot groot-officier in de aartshertogelijke orde van het gouden Beurslint, als vijfden titularis van dien eeretitel.

Baron Janssens wilde opstaan, om den hertog te bedanken.

— Blijf zitten, heer baron, sprak deze, ik heb nog niet gedaan... Ik heb namens den heer baron aan het gezelschap eene mededeeling te doen. Ik kondig u het huwelijk aan van mejuffer de barones Irma Janssens met den heer graaf Gaston Janssens, mijn bijzonderen kamerheer, wien ik een huwelijksgift van een millioen zal schenken, zooals het aan mijn hof een gewettigde gewoonte is.

En zijn beker champagne in de hoogte stekend, kreet de Italiaansche prins:

— Ala santissimo del marieras primeros.

De schalen werden geledigd op het heil van het jonge paar.

Baron Janssens had nog geen woord in het midden kunnen brengen.

De hertog kwam bij hem, met den beker in de hand.

— Vindt gij het zóó goed, heer baron?

— Zeker, Hoogheid.

— Ik wensch bij de huwelijksplechtigheid aanwezig te zijn.

— Eene al te groote eer!

— Toch niet, en mijn vriend, prins Rasta, zal daar ook wel aan houden, als getuige der vrouw bijvoorbeeld.

— Het zou mij gelukkig maken.

— Dat is in regel... De kinderen zullen zeer gelukkig wezen!

— Zeker, Hoogheid... Mag ik uwe Hoogheid iets vragen?

— Ik luister.

— Mag ik als groot-officier een lint dragen?

— Een sluier over de borst wit en groen, waaraan het juweel hangt in de zijde.

— Het juweel?

— Van goud, waarop het wapen van Kücherstichen: een zilveren hand, waarin drie platte beurzen in karmozijn, dit alles op gouden veld. Zoodra ik te Brussel ben, zal ik door mijn grootmaarschalk het juweel doen afzenden, want ik verlang het u te schenken.

— Hoogheid, uwe goedheid gaat te ver.

— Ho, 't is verdiend!

— Mijn neef wordt bijzonder kamerheer?

— Zooals gij gehoord hebt.

— Hij moet naar uw vorstendom vertrekken, om zijne bediening waar te nemen?

— Geenzins. 't Is slechts een titel, dien hem alle jaren vijftig duizend frank opbrengt, waarvoor hij niets te doen heeft. Hij mag te Brussel blijven wonen en misschien maak ik van hem wel, als hij mij bevalt, mijn afgevaardigde aan het hof. Dan zou uwe dochter aan het Hof ontvangen worden...

De baron straalde van geluk, en wat in het hart van Irma omging, dat zal alleen de lezeres begrijpen, die eens het toestemmend woord voor de verbintenis met haar geliefde heeft hooren uitspreken.

Er werden nog vele flesschen geledigd, nadat de jonkvrouw zich in hare vertrekken had teruggetrokken.

Prins Rasta had, op verzoek van de gasten, zelfs zijn lied een derde maal gezongen.

Luitenant von Grünwald snorkte in zijn zetel.

De aartshertog sprak met den baron, wiens hersenen ook bedwelmd waren, over zijn vorstendom, noodigde hem uit, eenige weken te Kücherstichen te komen doorbrengen, en maakte den armen Janssens gekker en gekker.

Zoo gaat het gewoonlijk in de wereld: Wanneer niet komt tot iet, dan kent iet zich zelve niet.

Zoo hardvochtig baron Janssens zich tegenover zijn minderen aanstelde, zoo plat en kruiperig vertoonde hij

zich thans tegenover zijne vermeende meerderen, de slimme gauwdieven.

En de sukkelaar zou gestraft worden, waardoor hij gezondigd had.

De hoogmoed zou hem ten val brengen. Hoe hooger vliegen, hoe dieper vallen.

O, die Vlaamsche spreekwoorden! Wat al waarheid bevatten zij!

De lezer zal zulks verder wel zien.

Eindelijk werd er van slapen gesproken.

De twee edelen werden naar hunne vertrekken geleid en von Grünewald er naartoe gedragen.

De burgemeester en de notaris gingen in zig-zag, arm in arm, door de dreef, en zongen met luide stem:

Chi lo sa !
Ha, ha, ha !
Lala !
Ha !

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN